

Μά να κἀνης
μὴν ξεχνᾶς
κάποια γίστα καὶ γιὰ 'μᾶς.

Γεῖά σου, Κόννη μυτάτα, καὶ τέτοια
'στούς Κορρούς σου νὰ κἀνης ρουσαφίτια,
καὶ ν' ἀνάβου φωτιάς
Σπιανάδες πλατεῖαις,
καὶ νὰ δίνης 'στούς ἄλλους μυτριάς.

Τέτοιο πράμμα,
τέτοιο θάμμα
δὲν τὸ 'πίστευς καὶ σύ,
πὼς τὸ Στέμμα
κί' ἔλ' ἢ κρέμα
θὰ γιορτάς 'στὸ νησί.

Τί φιτόλια,
τί καντόλια,
τί καμάραις, τί φανοί!

'Ὁ Κορρού μου,
'στὴν κορφή μου
δάφνης βάλτε κλωνί.

Νὰ γενῆς τὸ πρῶτο καζίνου,
μὰ κί' ἐγὼ Κερκουραὶς νὰ γίνου,
καὶ κουτσὸ καὶ στραβοὶ
νὰ φωνάζου εὐοί,
καὶ νὰ μένου ἔδω παλαβοί.

Πάντα γέλοια
καὶ καρβέλια
καὶ παρτάις σὰν κί' αὐταίς.

Κί' ὅλο Δούκας
μὲ σεντούκας
ν' ἀριθέρου δυναταίς.

Μόλις βγαίνει κανεὶς 'στὸ Μουράγιο
νὰ φιλῆ πρῶτα πρῶτα τὸν 'Αγιο,
κί' ἀπ' ἐκεῖ νὰ τραβᾷ
σὲ καζίν' ἀκριβὰ
νὰ τὸν κάνουνε Κόννη κί' 'Αββᾶ.

Τί χαρὰ μου,
Κέρκυρά μου,
Μόντε Κέρλο νὰ γενῆς.

Καὶ ψωφιάρας
διακονιάρας
νὰ μὴ φαίνεται κανεὶς.

'Στῆς 'Αθήνας νὰ 'μπῆς τὸ ρουθουῖν
καὶ σὲ κάθε γωνία καὶ καντουνί
νὰ σκορπιέται παρὰς
καὶ καθίς φουκαριὰς
νὰ γενῆ σὰν κί' ἐμὲ κοιλαράς.

Αὐτὰ πὺ λὲς 'τραγουδοῦσα μὲ πάθος καὶ γλυκάδα
μῖσα 'στὴν Σπιανάδα.

Τούτος ὁ γάμος τοὺς Κορρούς τοὺς κἀν' ὑπερηφάνους,
'στὰς ἐπιδείξει 'πέρασα καὶ τὰς ἰσσηφάνους,
μὰ λὲν πὼς κί' ὁ Σιμόπουλος δυσπρεπῆσθῆ, βλάμη,
ἂν καὶ γι' αὐτὸ προσωπικῶς ἀκαρπῆσθῆ, ῥότσησ,
γιατ' ἤθιλε 'στὰ Σάλονα νὰ τλεθεῖν οἱ γάμοι
κί' ἡ Πριγκηπεία νὰ γενῆ Μαρία Πενταγιώτισα,
μὰ κί' ὁ Βουδούργς θῆθε νὰ γίνου 'στὴν Χαλκίδα
καὶ τῆς ἀρμάδας νὰ σταλλεὶ τὴν καθεὶ Ναυαρχίδα.

Αὐτὴν τὴν ὄραν χορήματα μοιράζου πρὸς ἀπόρους
πολλοὺς καὶ διαφόρους,
κί' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς πτωχοὺς πηγαῖνα νὰ ζητήσω,
καὶ κάνω τὸν σακῆτι,
καὶ μὲ θλιμένο μάτι
τοὺς λῆω πὼς 'στὸν πόλεμο λαδῶθηκ' ἀπ' ὀπίσω.

Κ ἔ ρ κ υ α. — Γιὰ τὸ Σορρέντο φεύγει φεύγ' ἡ Πριγκηπι-
μαπῖνου ὀλοι μὲς 'στῆς βάρκαις, ἔγχα μόλα κί' ἔγχα λέσσα.
Νάτην, φεύγει 'στὸ Σορρέντο, καὶ φεγγολοῦν πυρσοὶ
γιὰ τὴν νύφη τὴν χρυσή.

Δὲν θὰ σὲ μυρόνου, νύφη, Δακελείας εὐδοκίαις,
δὲν θὰ παίζης σὰν Νεράϊδα 'στὸν γιγαλὸν τῆς ἀμμουδιάς,
δὲν θὰ τρέχης σὲ μιὰ κί' ἄλλη τοῦ Φαλήρου σου ραχοῦλα,
τόρα Δούκισσα κυρία,
μὰ γιὰ 'μᾶς εὐὸ θὰ 'μῆνης ἡ ζανθὴ Βασιλοπούλα,
τῆς 'Αθήνας ἡ Μαρία.

Φεύγεις φεύγεις, καὶ βουρκῶνου τὰ γαλιζία σου τὰ μάτια,
μὰ σὰν μπαίνει μὲς 'στὸν Τσάρου τὰ μαγὰλπουτα Παλάτια
μὴν ξεχνᾶς καὶ τὸ 'δικό μας, πὺ μὲ μὸσχους ἀνετράφης...
κατευδοῖο σου, Μαρία, 'στὸ καλό... καὶ νὰ μᾶς γράφης.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λαοὺ βιβλιοθήκη κί' ἀληθινὸν Σχολεῖον,
ἢ Σύλλογος μεγάλος πρὸς ἑκοσθὸν βιβλίον.
'Ἐξέδωκεν ὡς τώρα δύο λαμπρὰ βιβλία
ἐν τέχνῃς ἐντελεῖς,
τὸν Οὐ ρ α ν ὸ ν γραμμῶν ἀπὸ τὸν Αἰγινήτην,
σπουδαῖαν ἔργασίαν,
καὶ νῦν τὴν 'Ε κ λ η σ ι α ν,
διδάσκοντα καθένα φιλομαθῆ πολίτην.

Βασιλείου Μανταλιδοῦ α' Ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ὀνειρῶν, ἢ
ἦτοι τόμος ποιημάτων λιγυρῶν καὶ διαπύρων.

'Ἡ Μαζώχτρα κί' Ἱστορίαις 'Αργυρίου Ἑφταλῶτην,
μ' ἄλλους λόγους ἐληνοῦτι
διηγήματα καμπόσα
μὲ ζωῆ καὶ σκέτη γλώσσα.

Τοῦ Γερκασιμοῦ Βώκου τὸ Περιοδικὸν
τὸ φιλολογικόν
τὸ πέμπτον του τὸ τυχοῦς ἐξέδωκ' ἐπ' ἰσάτων
μὲ ποικιλίαν ὄλης πικρῶν καὶ ποιημάτων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριανταεπτά, εἰς τὸν ὄρομον τοῦ Διδότου.